

Jis įsiveržė į kabinetą prieš keliolika minučių. Nemandagiai, net šiurkštokai. Lyg be jokio perspėjimo vasaros pabaigoje pakilęs rudeninis vėjo gūsis.

– Kai pamatys, ką turiu, redaktorė mane tikrai priims, – pasakė tarpduryje žiaumodamas kramtomąją gumą, kai sekretorė Milda pravėrė duris.

Erika iš nuostabos sustingo. Įžūlumas ją išmušdavo iš vėžių. Arogantiškiems tipams atkirtį reikia duoti iškart, o ji mėgo iš lūpų išskrendančias mintis pasverti ir žodžių mūšio vengė – jausdavosi pralaimėjusi dar prieš jį. Ir dabar – tik susižvalgė su sekretore ir linktelėjo.

– Užeikite, – pabrėžtinai mandagiai pasiūlė, nors jis jau stovėjo prie rašomojo stalo. – Kuo galiu padėti?

– Esu fotografas. Geras fotografas, – svečias nesiliovė kramtęs gumos.

Iš po žalsvos kepurelės su nutrintu beisbolo komandos logotipu į ją nemirksėdamos žiūrėjo dvi akys. Ar dėl snapelio mėtamo šešėlio, ar dėl storų antakių atrodė, kad akys žybsi kažkur giliai, lyg tūnotų slėptuvėje, iš kurios galėtų stebėti pasaulį ir pačios likti beveik nepastebimos. Siaurą taisyklingą veido ova-

lą į dvi dalis skėlė ilga tiesi nosis, apatinę veido dalį slėpė trijų dienų barzda. Žiaumojant skruostai tai išsitempdavo, tai susitraukdavo, tuo pačiu ritmu judėjo ir siauros lūpos. Viename ausies lezgelyje auskaro vietoje buvo nedidelė skylė su žiedu viduje. Tokio papuošalo Erika dar nebuvo regėjusi. Fotografas atrodė visai kitaip negu iki šiol jos matytieji: aukštas, lieknas, pasitempęs ir... stilingas. Nors džinsai aprinti, marškinėliai nuskalbti, languotas šalikėlis nerūpestingai užmestas ant kaklo, odinė striukė daug regėjusi, iškart krito į akis, kad drabužiai geri ir dėvimi su turtingiems žmonėms būdingu atsainumu.

– Mes neieškom naujų fotografų.

– O aš ir nesiruošiau kirmyti redakcijos priimamajame kaip koks darbo kaulytojas, turiu karštos medžiagėlės kaip tik jūsų laikraščiu.

Stovėjo susikišęs rankas į džinsų kišenes. Pašaipei šypsenėlė Eriką glumino.

– Na, gerai, galiu skirti kelias minutes, – mostelėjo sėsti. – Ką ten tokio turite?

– Kai pamatysi, skirsi daugiau laiko, – jis dribtelėjo į fotelį, lėtai pasilenkė, iš aprinttos „National Geographic“ kuprinės ištraukė didelį rudą voką ir švystelėjo ant stalo.

Erikai nepatiko, kad ją tujina. Nepatiko, kad elgiasi kaip žvaigždė. Kad arogantiškai užkėlė brangių sportbačiu apautą pėdą ant dešinio kelio. Kad kramto gumą ir nenuleidžia nuo jos akių. Kad jo žvilgsnis ją akivaizdžiai trikdo.

Ji paėmė voką ir atsargiai už kamučio ištraukė pluoštelį nuotraukų. Užteko vieno žvilgsnio, ir ji suakmenėjo iš nuostabos. Va čia tai bent atradimas!

Vertė nuotraukas negalėdama apsispręsti, ar pakaks drąsos jas spausdinti. Tai buvo sensacija, informacijos bomba, nuaidėsianti per visą Lietuvą. O gal ir plačiau. Tai nuotraukos, kurios pakeis kelių žmonių, o gal net politinį šalies gyvenimą, padės išgelbėti į finansinę prarają smengantį laikraštį.

Kelias sekundes grūmėsi du jos pradai – moteriškasis ir žurnalistinis. Pirmasis, raginantis atlaidžiau vertinti kitų silpnybės, atgydavo retai ir tik užvėrus kabineto duris. O štai antrasis užvirdavo iš pasitenkinimo tik užčiuopęs sensaciją. Dirbant bulvarinio laikraščio redaktore, jausmams ir emocijoms vietos nėra. Kuo greičiau išmoksti juos užgniaužti, tuo mažiau trukdo dirbti. Tai sužinojo tik atėjusi į „Veidrodi“. Čia kaip vertybinių popierių biržoje – svarbu greitis, išvalga, be skrupulų pirmam pačiupti ir pateikti informaciją.

– Nebloga medžiagėlė, ar ne? – nepažįstamasis iš kramtomosios gumos išpūtė burbulą.

Erika prisiminė, kad jis dar čia. Pradinės neapykantos kaip nebūta: profesionalusis pradas užgniaužė jausmus ir ambicijas, ji suprato, kokį sprogmenį laiko rankose. Jeigu šios nuotraukos bus išspausdintos, leidinio tiražas padvigubės, reklamos davėjai grįš ir laikraštis bus išgelbėtas. Bet kartu suprato, į kokią pavojingą aferą veliasi. Juk nufotografuotas ne koks antrarūšis dainininkas ar pasityčiojimo vertas stilistas, net ne koks juokingas Seimo narys ar netyčia į ministro postą įsmukęs asmuo.

Čia buvo premjeras, Konservatorių partijos pirmininkas ir šeimos vertybių puoselėtojas. Žmogus, kuris daugiau kaip dešimt metų aktyviai dalyvauja politiniame šalies gyvenime, deklaruoja paramą žmonai ir tėvynei, – visokeriopai teigiamas personažas.

O dabar jos rankose nuotraukos, kurios į šipulius sudaužys ilgai kurtą jo įvaizdį.

Tuščiam paplūdimyje premjeras buvo visiškai nuogas šalia jaunos, gražios pusnuogės moters. Iš nuotraukų pulsavo tokia aistra, kad niekas nepatikės, jog čia šeimos draugė ar giminaitė. Ir komandiruotei tokių kadro nenurašysi.

Vienoje nuotraukoje gražuolė tepa jam nugarą kremu, o jis prisimerkęs šypsosi ką tik aistrą patenkinusio vyro šypsena. Kitoje abu skaito laikraštį, jos ranka padėta jam ant šlaunies, o

pėda ilsisi ant jo pėdos. Dar kitoje – padėjęs galvą jai ant kelių, o ji švelniai glosto jam plikę. Bet geriausia fotografija – ją įdės į pirmąjį puslapį, – kurioje premjeras, maskatuodamas susitraukusiu vyriškumu, brenda į krantą; ten jo laukia daili mergina su vienomis kelnaitėmis ir besiplaikstančiais vėjyje plaukais. Jūra banguoja, vakarėjančios saulės šviesoje žiba purlai, vandenyje šoka šimtai saulės zuikučių. Romantiška tobulų atostogų nuotrauka. Medaus mėnesio kadras. Merginos veido nematyti, todėl kyla noras atsiversti laikraštį ir paieškoti daugiau vaizdų.

Fotografuota iš toli, greičiausiai tuščiame Latvijos pajūryje, bet faktas lieka faktu. Ir antraštė nemeluos: „Atostogos jaunos meilžės glėbyje“ arba „Premjeras atsipalaidavo“, arba „Politinės potencijos pritrūkus“.

– Kiek, sakėte, už šias nuotraukas? – prisiminė išžūlųjį autorių.

– Šeši tūkstančiai, – nenuleido jis žvilgsnio ir nenustojo kramtęs gumos.

– Ar jūs suprantat, kokie tai pinigai? Pas mus fotografai tiek per du mėnesius neuždirba!

– Aš juk sakiau, kad nenoriu pas jus dirbti, – atrėžė svečias. – Atėjau pasiūlyti produkto, o jūs norit perkat, nenorit neperkat.

Erika neturėjo tokių pinigų, laikraštis vos galą su galu dūrė. Jie skolingi spaustuvei ir kai kuriems bendraautoriams, net atlyginimus ne visada laiku moka – iš kur jai imti tuos tūkstančius? Tačiau ji suprato, ir kokia tai investicija. Gal net vienintelė galimybė išgelbėti laikraštį.

– Luktelėkite, turiu pasitarti su fotoredaktoriumi.

– Tau nereikia niekieno patarimų, pati matai, kad nuotraukos geros, – jis pakilo ir uždėjo ranką ant nuotraukų grėsmingai priartėdamas prie jos.

Jautėsi padėties šeimininkas. O ji iš vyriausiosios redaktorės staiga tapo jaunute praktikante, nerandančia tinkamų žodžių

ir intonacijų. Ta arogantiška laikysena, tas pritildytas balsas, tas lėtas žandikaulių judėjimas kramtant gumą, ta vanago nosis, tas įdėmus žvilgsnis ir dar tas familiarus kreipinys... Ji suglumo. Nekentė, kai ją versdavo taip jaustis. Bet suprato, kad jis teisus: jai mirtinai reikėjo tų nuotraukų.

– Aš Klaidas, – lyg atspėjęs jos mintis šlumštelėjo atgal į fotelį. – Fotografija mano pomėgis ir darbas.

– Kodėl negirdėjau nieko apie tave anksčiau? – prie familiaraus tono prisitaikė Erika.

– Pastaruosius metus dirbau Londone, privačiame paparacų biure, tik neseniai grįžau. Tikras paparacas visada stengiasi likti nematomas ir nežinomas.

– Kada ir kur darytos nuotraukos? – paklausė pirštais kelis kartus brukdama sruogą už dešinės ausies. Susijaudinusi visada taip darydavo.

– Prieš savaitę Latvijos pajūryje, visai šalia Lietuvos sienos. Karšta medžiaga, a? – jis neslėpė pasitenkinimo savimi, bet tonas jau buvo švelnesnis.

– Tu fotkinai?

– Sakykim.

– Ne, man reikia žinoti tiksliai, kad nebūtų problemų dėl autoriaus teisių, – griežtai nukirto lyg mokytoja, kuriai nusibodo žavaus mokinio išsidirbinėjimas.

– Tai *deal**? Paimsi jas?

– Hmm, už tris tūkstančius, – panūdo perimti vadeles Erika.

– Nieko nebus. Juk žinai, kas sumokėtų trigubai, kad tik negautumėte šitų nuotraukų jūs, ir kas sumokėtų dešimteriopai, kad tik jos būtų sunaikintos.

– Tai ko neneši tiesiai ten? – atrėžė taip pat įžūliai.

– Nes aš ne šantažuotojas, o paparacas. Man patinka matyti savo nuotraukas išspausdintas, o ne sunaikintas. Man patinka matyti, kaip jos sukelia audrą.

* Sutartas sandoris. (Čia ir toliau – angl.)

– Gerai, penki tūkstančiai. Bet visos nuotraukos lieka mums. Ir išskirtinės teisės į jas, – nusigręžė į langą. Leidusi jam apsidžiaugti, lėtai atsisuko ir išdidžiai krestelėjo galvą. – Pridėk ir tą, kur jie bučiuojasi.

Erika mėgo blefuoti, todėl jai patiko pokeris, kartais vis dar pažaisdavo su tėvu ir jo žmona.

– Iš kur žinai, kad tokią turiu? – jis kilstelėjo antakius atidengdamas pilkas akis.

– Tu gi ne šiaip fotografas, o kietas paparacas. Negi išvažiutum neišlaukęs tokio momento, – Erika dar nežinojo, ką iš to išloš.

– Neįvertinau tavo įžvalgumo, – pasilenkęs iš apdriskusios kuprinės ištraukė dar dvi nuotraukas.

Vienoje pliktelėjusį premjerą žavi rudaplaukė bučiavo į lūpas. Buvo matyti, kad fotografuota iš nugaros: abu sėdi ant smėlio, nuoga krūtis liečia jo petį, rankos apsivijusios kaklą. Aiškių aiškiausiai ne premjero žmona, o velniškai graži jauna mergina. Kitoje juodu brido kopomis tolyn nuo jūros laikydamiesi už rankų. Ji vilkėjo ilgą paplūdimio suknelę, per kurią persišvietė laibos kojos, jis buvo vienais šortais, persimetęs per petį rankšluostį. Saulėje žvilgėjo plikė, o veide švytėjo be galo laimingo žmogaus šypsena. Įsimylėjęlio šypsena. Erika nejučia šyptelėjo lyg pavydėdama premjerui to jausmo, kai atsigaua siela ir kūnas. Jausmo, kuriam neatsispiria jokio amžiaus žmogus.

Vėl prisiminė prieš ją tebesėdintį įžūlųjį nuotraukų autorių.

– Ar galite garantuoti visišką konfidencialumą, – paslėpė šypsena. – Niekas neturi žinoti apie nuotraukas. Nei kad tokios egzistuoja, nei kiek už jas moku.

– Žinotau, kad mes susitarsim, – jo arogancijos neliko nė lašo. – Mano slapyvardis Kormoranas. Taip ir parašyk po nuotraukomis. Tai bus naujas vardas Lietuvos žurnalistikos pasaulyje.

– Juodas plėšrus paukštis, visus apkakojantis be skrupulų? – pasitikslino Erika.

– Apkakotieji turi mažai šansų išgyventi, – plačiai nusišypsojo. Dešiniajame skruoste atsirado duobutė, nors siauros lūpos liko kietai sučiauptos, lyg ką slėptų.

Atsisveikindamas ryžtingai paspaudė ranką, gal net kiek per stipriai.

Keistuolis, pamanė Erika likusi kabinete viena. Iš kur jis atsirado? Ir ką slepia ta arogancijos kaukė? Ir tas keistas vardas – Klaidas. Dar neteko sutikti žmogaus tokiu vardu. O slapyvardis... Kormoranas. Hmm, bet jam labai tinka. Ta ilga nosis, gilios akys, pasivėlusios juodos garbanos, laibas kaklas, grakštūs ilgi pirštai, tvirtas lieknas kūnas, ilgos kojos, didelės tvirtai į žemę besiremiančios pėdos – tikrai panašus į paukštį, kurių kolonija baigia išnaikinti Juodkrantės pušyną.

Erika prisėdo prie kompiuterio, tačiau viskas, ką rado įvedusi žodį „kormoranas“, buvo skirta tik paukščių populiacijai. Nė žodžio apie fotografą ar kitą žmogų tokiu slapyvardžiu. Nerado tokio vardo ir feisbuke. O pavardės pamiršo paklausti. Ir telefono numerio. Gali būti, kad laikraščiuvi jo paslaugų dar prireiks, juk dėl slaptosios fotografijos juos taip mėgsta skaitytojai.

Vadovauti laikraščiuvi Erika pradėjo prieš trejus metus. Prieš tai dirbo politikos skyriaus redaktore – taip sąžiningai ėjo pareigas, kad niekam nekilo abejonių, kas turi tapti naująja viršininke. Ji gyveno darbe ir gyveno darbu. Jai atrodė, kad jos misija – atskleisti visas politikų aferas, nusiėmusius vaikus, netesėtus pažadus, paimtus kyšius, iššvaistytus pinigus. Buvo lyg iš pašaukimo zuikius gaudanti kontrolierė, todėl „Vaidrodis“ kartkartėmis išmesdavo tikrų sensacijų. Jokios pudros, jokio grimo, jokių padailintų pranešimų spaudai – tik nuogas atspindys.

Va čia tai tikrai nuogas premjero atspindys, net susijuokė Erika, žiūrėdama į nuotraukas. O gal pasitarti su leidėju? Vis

dėlto tie politiniai ir ekonominiai interesai pinasi. O gal net teisėsaugos institucijos prikibs. Šių ji nebijojo, vaikščioti po teismus buvo jos darbo dalis: prisidirbę politikai ar verslininkai dažnai stodavo ginti garbės ir orumo – kartais laimėdavo, bet dažniau pralaimėdavo. Abiem atvejais „Veidrodis“ viską aprašydavo, todėl net laimėję teismą politikai būdavo pralaimėję skaitytojų akyse.

Ne, niekam nieko nesakys, nusprendė, net tekstą ir nuotraukų parašus sukurps pati, kad kuo mažiau žmonių žinotų. Tik ji, kalbos redaktorė, dizaineris, žurnalistams tai bus netikėtumas. Perspės ir Mildą, kad neišplepėtų apie paslaptį lankytoją.

– Kvietei? – į kabinetą įžengė laikraščio fotoredaktorius.